

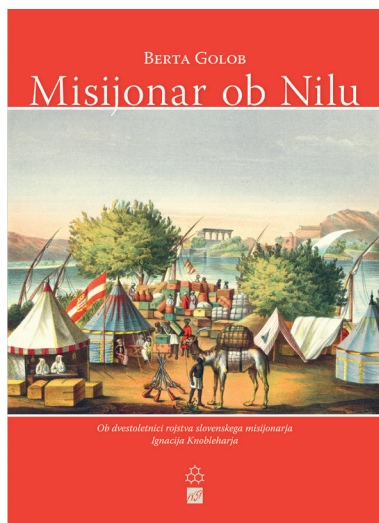
CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

— Prva slovenska založba —

CELJE – LJUBLJANA

BERTA GOLOB: MISIJONAR OB NILU.

OB DVESTOLETNICI ROJSTVA SLOVENSKEGA MISIJONARJA IGNACIJA KNOBLEHARJA

Podatki o knjigi

- Naslov: Misijonar ob Nilu
- Podnaslov: Ob dvestoletnici rojstva slovenskega misijonarja Ignacija Knobleharja
- Avtor: Berta Golob
- Zbirka: Šmarnice
- Spremna beseda: dr. Marko Frelj
- Urednica: Cvetka Rezar
- Cena: 8,50 €
- Velikost: 150 mm x 210 mm
- Vezava: mehka z zavihi
- Število strani: 104
- ISBN: 978-961-278-431-7
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba, v sodelovanju s Slovenskim etnografskim muzejem
- Leto izdaje: 2019

Kontakt

Uredništvo

T 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Navdihujoča zgodba o velikem slovenskem misijonarju

V zgodbah za otroke Misijonar ob Nilu se spominjamo misijonarja in svetniškega kandidata Ignacija Knobleharja ob dvestoletnici njegovega rojstva. Bil je velik Slovenec, ki je ob predanem misijonarjenju v Sudanu veljal tudi za pomembnega raziskovalca afriškega sveta sredi 19. stoletja, a mu je prezgodnja smrt preprečila številne misijonarske in raziskovalne načrte.

Kratke zgodbe o Ignaciju Knobleharju, ki je že kot otrok v sebi gojil močno željo po misijonskem poklicu, na otrokom preprost način zaokroženo predstavljajo življenje in delo velikega slovenskega misijonarja, ki je katoliško vero širil med Afričani. Ob tem opozarjajo tudi na njegove velike sposobnosti za naravoslovje in znanje tujih jezikov.

Ob Knobleharju so predstavljeni tudi njegovi sodelavci misijonarji, obrtniki, učitelji in prostovoljci različnih poklicev, s katerimi je ustanovil in oskrboval tri misijonske postaje: Kartum, Sveti Križ in Gondokoro. Zgodbe spremljajo prikazi različnih predmetov, ki jih je Knoblehar prinesel iz potovanja po južnem Sudanu, hrani pa jih Slovenski etnografski muzej. Dodane so tudi kartice s slikami iz življenja v teh misijonskih postajah in z miselnimi izzivi.

O avtorici

Berta Golob, profesorica slovenskega jezika, je službovala kot učiteljica slovenskega jezika, lektorica in knjižničarka, ob vsem tem razgibanem delu pa je vedno znova prišla za pero in ustvarila številne umetnine za otroke in odrasle bralce, ki so bile natisnjene tako v knjigah kot v revijalnih objavah. Nekaj njenih del je izšlo pri Celjski Mohorjevi družbi, med njenimi prispevki k delu naše založbe pa je tudi sodelovanje pri pobudi za Slomškovo bralno priznanje, ki vsako leto privabi številne mlade in manj mlade bralce.

Odlomki iz knjige

Ignacij je vedno rad prebral, kar je iz daljnih krajev v domovino sporočal misijonar Baraga. Zdaj se je razvedelo, da se je za kratek čas vrnil. Tudi v Metliki se je že oglasil. Prav tam, kjer so ga pred leti njegovi nasprotniki celo pretepli, tako da je še z večjo vnemo odšel med pogane.

Tisto nedeljo leta 1836 je Baraga maševal in pridigal v Novem mestu. Ignacij ga je poslušal z napol odprtimi usti. Nepremično je zrl na prižnico in vpil vase Baragov glas in obraz. Pogani, pogani! Ničesar ne vedo o Odrešeniku. Indijanci so. Beli trgovci jih izkoriščajo. Kaj bo z njihovimi dušami, če ne spoznajo Kristusa? »Ljudje božji, pomagajte,« je vernike spodbujal pridigar, »pomagajte z darovi, odločite se še vi za delo v misijonih. Vsak rajniš, vsak vinar iz vaših rok rad sprejemem za misijonarske potrebe med pogani tam daleč v Severni Ameriki. Dragi verniki, tam je strahovit mraz. Tam so dolge zime. Do umirajočega človeka se večkrat prebijam po snegu ves dan.«

Ignacijeva odločitev je takojšnja: da, to in samo to! Misijonar želim biti. Misijonar! Misijonar! Samo to. Samo to. Nikomur ne črhne niti besedice. Uči se in uči. Moli in moli. Odločen je, da pojde v Indijo. A bo treba znati tudi jezik domorodcev, ne samo uradno angleščino. Začne se učiti indijski jezik sanskrt. (Str. 17)

Ignacij, ki je v življenju prestal neizmerno težke preizkušnje in jih z neomajno vero v Božjo pomoč premagoval, je kot raziskovalec neznanih pokrajin, ljudstev, jezika in običajev trajno zapisan v zgodovini odkrivanja novih svetov. Zaradi njegovih ugotovitev je bilo delo poznejših raziskovalcev lažje, natančno in zanesljivo. Misijonar Knoblehar je številnim poganom pokazal pot k Bogu in samo to ima večno vrednost. Spomin nanj je med domačini v vzhodnem Sudanu ostal živ več generacij. Ostareli domačini so se spominjali, kaj so jim o nekem Abunu Solimanu, najboljšem in najpravičnejšem človeku, pripovedovali starši, tem pa njihovi starši, ki so bili deležni Abunove ljubezni.

V ljubljanskem semenišču hranijo Langusov portret Ignacija Knobleharja. Ljubljanski, dunajski in še kateri muzej hrani predmete iz afriške kulture, ki jih je vztrajno zbiral in pošiljal v Evropo. Narodna knjižnica na Dunaju hrani njegove zapiske. Že na začetku njegove misijonske poti je izšel opis plovbe po Belem Nilu. A vse to je le površina. Res je pomembna, toda jedro in globina je v nečem drugem. V tem, ali mi znamo ceniti svojega rojaka in svojega priprošnjika pri Bogu.

Ignacij Knoblehar je bil nekoč zvedav otrok. Zato je lahko vzornik vsakemu otroku.

Bil je vztrajen kot dijak v domačih in tujih šolah. Zato je lahko vzornik vsem mladim ljudem.

Bil je dosleden v svojem poklicu in pri svojem delu. Zato je lahko vzornik vsem staršem, duhovnikom, redovnikom, današnjim misijonarjem, ljudem vseh poklicev.

Bil je popolnoma predan Božji previdnosti, zato je svetniški vzornik vsem nam.

(Str. 98–99)